

Samenwerking Noord 12,5-jarig jubileum

Als een enkel iets, effect heeft op alles wat we kennen,
als een enkel iets, koers vindt in elke richting,
die maar voor ons ligt,

als we elkaar, steeds makkelijker kunnen bereiken, maar een ander,
de mensen om ons heen niet altijd weten te vinden, en soms zelfs,
uit het oog dreigen te verliezen,

in een vooruitgang, die nog zo vaak achterblijvers kent;
waar iedere stap voorwaarts, het risico van een achterhoede verscholen ligt,
ergens op een grens tussen geveinsde vooruitgang en

collectieve voortvarendheid,

ja, als ik vandaag iets zou mogen zeggen, dan is dit, hoe het zou klinken;

echte verandering begint nog altijd bij iemand in de ogen kijken en zeggen;

“als we het willen, zal het mogelijk zijn,

*echte verandering is een onlosmakelijk samenkomen,
een onbreekbaar contract, een belofte die zegt;*

*ook in dagen van diep troebel water, beloof ik je te blijven zien,
geen mist zó dicht, drijft ons nog bij elkaar vandaan”*

het vertelt ons steeds weer,
dat oude patronen nooit tot nieuwe paden zullen leiden,
dat een stap terug, een pas op de plaats, ook een aanloop kan zijn
voor onze grote sprong voorwaarts,

dat niet alles, niet alles wat ogenschijnlijk het evenwicht weet te bewaren ook

waarachtig in balans is, dat we geen risico, geen angst hoeven te ontkennen, om simpelweg te geloven dat het goed komt, het blijft balanceren,

op de grillige lijn tussen hoop en wanhoop;

*voor je het weet, proberen we mee te bewegen
in iets wat zijn ritme verloor, en voor je het weet,
struikelen we in iets moois,*

nee, we mogen niet vergeten;

dat ook in wat steeds weer door onze vingers glipt, houvast te vinden is,
ook wanneer, de technologie voorop ligt, ligt de noodzaak aan onze voeten,
om het tempo, het ritme te bepalen,

want, wat is arriveren nog waard in het zicht van achterblijvers?

ja, het gaat nog altijd om vragen stellen, niet omdat je spreken maar
omdat je luisteren wilt, de wereld gaat nergens heen, het is slechts de mens,
die verwacht overal te zijn, aan de randen van wat mogelijk is,

groeit de urgentie, de verantwoordelijkheid met ons mee,
om elkaar zelfs in dagen van diep troebel water, niet uit het oog te verliezen,

dus, als ik vandaag iets zou mogen zeggen, dan is dit wat ik zou vragen:

hoe dicht je een kloof, hoe bouw je een brug,
hoe vinden we elkaar in iets, wat iedereen betreft,
tussen urgentie en gewenning, tussen noodzaak en ontelbare vragen,

hoe blijven we geloven, zolang we het nog niet kunnen zien,
hoe blijven we graven al zit het ondenkbaar diep, want wat nog bedekt ligt,
hoeft niet voorgoed, bedolven te zijn,

niets is zo sterk als een groep mensen, die weigert te vergeten
dat het goed komt, die weigert te denken dat het onmogelijk is,

en bovenal, de belofte maakt, elkaar zelfs langs het turen van laaghangende
wolken, rookpluimen of dichte mist, nog geen moment,

uit het oog te verliezen.

Myron Hamming